

naar man under Behandlingen stod op og angreb sit eget Forslag. Dette har vi ogsaa tidligere kjendt, men det har ikke ligget til Grund for Bestemmelsen om de 15 Medlemmer. Sikker har der ligget til Grund, hvad jeg her har sagt, det er oplevede Erfaringer i stort Antal. Og hvor meget jeg end ønsker og haaber, at vi skulle komme til, at 2den Behandling bliver Hovedbehandlingen og tredie Behandling kun bliver Retteelser, naar vi nemlig havde Ledelsen af Thingets Arbejder i en fast Haand, der med sin Tilslutning til de vedtagne Beslutninger gif op i det andet Thing og hævdede Stillingen der, maa jeg dog fastholde, at en saa indskrænkende Bestemmelse for en tredie Behandling, at et Mindretal f. Ex. under 15 ikke skulde kunne faae Lov til at tage et vist Spørgsmaal op til Forhandling, naar det enten var forbigaaet, overset eller kun løselig afstemt og forhandlet ved de tidligere Behandlinger, fordi En eller Anden af dem ikke har været fuldstændig enig deri, ikke er i fuld Analogi med Forretningsordenens Forudsætninger. Jeg modsiger den ærede Ordfører bestemt og afgjørende, denne Rigorisme mod Mindretallet har Forretningsordenen aldrig villet hævde, og den svarer tilvisse ikke til vort nuværende Forhold, saa at det vilde være aldeles urigtigt i dette Øieblik at indføre en stærkere Opfattelse deraf. Saa nævnte den ærede Ordfører f. Ex. Forlangendet om Afslutningen af Forhandlingerne, og det ærede Medlem siger, at det sidste Stykke burde afsattes anderledes, idet der skulde staa — saaledes forstod jeg ham — „et Medlems egenhændige Underkrift“. Hvis det er Meningen, vil jeg erklære, at et Medlems Underkrift er hans egenhændige Underkrift, forsaavidt han kan skrive, og det er jo forudsat, at alle de, der have været valgte til Rigsdagen siden 1849, have kunnet skrive deres Navn. Jeg vil naturligvis ikke paastaa, at det ikke kunde tænkes, at en endog saa overordentlig dygtig Mand kunde blive Rigsdagsmand uden at kunne skrive, saaledes at han maatte give sin Underkrift med paaholden Pen, jeg vil ikke paastaa, at der ikke et eller andet Sted skulde kunne findes et saadant Vidunder, men hidtil har det dog ikke været nødvendigt at have Bestemmelser derfor. Som sagt, jeg har hidtil forstaaet Underkrift selvsjølgelig som egenhændig Underkrift. Naar denne er givet for et Tilfælde, ser jeg ikke den fjerneste Grund til at negte den første Mand paa en saadan Begjæring den Myndighed, den Ret og den Pligt, der her tillægges ham i selve Forslaget. Det er jo i Realiteten slet ikke Andet end, hvad der nu foregaar. Det, der nu foregaar, er, at et

Medlem kan foranledige Navneopraab, Forholdsvalsvalg, Afslutning af Forhandlingerne, naar han har en saadan Tillid hos sine Kolleger, at han under Forhandlingerne kan opsamle deres Stemmer. Men naar han kan gjøre det i Kraft af den Tillid, der haves til hans Skjøn, hvorfor da i Forretningsordenen give vidtløftige Regler for denne Benyttelse, saaledes at, som Forretningsordenen siger, det, der maa foregaa, ikke kan ske uden altfor mange Viderværdigheder og Vanskeligheder? Jeg vil betragte det som faare naturligt, om der f. Ex. var et Parti, der havde 25 Mand at raade over til Røgløstæmning og 15 Mand til det Andet. De aftale saa med hinanden, at de f. Ex. hver Dag Kl. 4 som Regel ønskede Thingmødet sluttet, og de give deres Partis Chef, eller hvad de nu vilde kalde ham, deres Navne til at forlange Afslutning af Forhandlingerne til det Klokkeslet, naar den paagjældende Taler har sluttet. Jeg vilde finde det meget fornuftigt, om et Parti sagde, at den Myndighed vilde de have ved den mindste Viderværdighed. Det kan ikke forlange Mødet standset, men det kan forlange Forhandlingen afsluttet. Og hvad vil den meget naturlige Følge deraf blive? Følgen vil blive en bestemt Praxis i Thinget, saaledes at, dersom Flertallet slutter sig til denne Opfattelse, vil Mødet blive sluttet paa Slaget 4, naar en Taler har endt, enten umiddelbart for eller umiddelbart derefter. Alle ville saa indrette sig derpaa, og Enden vil blive, at Formanden, for at undgaa disse Forhandlinger, vil slutte Kl. 4, og forsaavidt det maatte behøves, fortsætte i et Aftenmøde. Jeg ser ikke den fjerneste Grund til, at der ikke skulde kunne danne sig et saadant Parti, og at man ikke i Salen kunde indrette sig saaledes, at en enkelt Mand udførte denne Funktion, i Stedet for at man, som det nu er Tilfældet, er nødt til at løbe om paa Gader og Stræder for at faae det nødvendige Antal Medlemmer til Stede, hvad der jo er rent tilfældigt, om man kan faae. Som det gaar hermed, gaar det med de øvrige af det ærede Medlem nævnte Forhold. Jeg ser mit Vedkommende angiver blot Grunden til, at jeg har fremført disse Forslag, jeg forsvare blot Demmedet med, at de ere fremkomne, men naar det høie Udvalg modsætter sig dem, skal jeg ikke opholde mig videre derved. Jeg forstod, at den ærede Ordfører har tiltraadt mit Forslag under Nr. 35. Jeg har udtalt mig imod Underændringsforslaget under Nr. 36, og stemmer derimod. Det er Meningen, at Formanden skal have denne Ret, og naar der spørges om, hvorledes han da vil hævde